

Стояли ми на темній оболоні

Дмитро Павличко

Стояли ми на темній оболоні,
Немов два дерева в однім гіллі.
Мої долоні на твоєму лоні
Тремтіли, мов на лампі мотилі.

Лампада сонця в молодому тілі
Принаджувала жителів темнот.
Метелики згоряли очманілі
І налітали, спалені стокрот.

О, попелом вони не розсипались,
Лиш очищались од вогнистих сфер...
Єретиком ставав мій кожен палець –
Готовим вийти вдруге на костер,

Готовим знести найлютіші муки
За світло, що зринає з темноти...
Безсмертними ставали мої руки
На пагорбах сяйливої мети.

Так, ніби відкривав небесні далі
Незайманості непорочний гріх
На тих стежках біблійної печалі,
На тих дорогах радощів моїх.